

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 17.15.

Mødet udsat kl. 16.45.

Mødet genoptaget kl. 17.15.

Forhandlingen genoptoges.

Kjeld Olesen: Jeg har ikke så forfærdelig mange bemærkninger at gøre til ministeren. Måske den, at jeg var en smule skuffet over ministerens bemærkninger om tankerne om en u-landsværnepligt. Der blev ikke givet noget helt klart svar, men jeg er vel ikke sådan helt forkert på den, når jeg siger, at indstillingen nærmest var noget lunken, og det skuffer jo én. Jeg tror, man mange gange gør sig forkerte forestillinger om, hvad dette vil indebære, det princip, som man har indført i andre lande. Til gengæld glædede hr. Bilgrav-Nielsens bemærkninger mig. Der skulle altså være håb om, at vi i udvalget kunne komme videre frem med denne tanke.

Ministeren havde et par bemærkninger til mig omkring uddannelsen af officerer, og ministeren kom blandt andet med et citat; det var de kontraktansatte i flyvevåbnet, der havde visse negative bemærkninger om en for lang uddannelsesetid. Ministeren burde måske have føjet til, at den gruppe, der her blev citeret, i forhold til andre grupper er en ret lille gruppe. Jeg synes, det ville være mere på sin plads, når ministeren ville citere, om han så citerede fra grupper, der dækker flere personer og større områder. For at svare — jeg var lige ved at sige svare igen her — vil jeg bare kort citere et par enkelte sætninger fra et særtryk fra Linieofficeren, og med formandens tilladelse vil jeg citere følgende konklusion på en artikel omkring uddannelsen. Der står her:

„En ting er sikkert: Hvis forslaget bliver gennemført således, som ministeren har forelagt det, kan kritikken imod, at kommende generationers linjeofficerer ikke har en fornuftig pædagogisk baggrund, kun rettes et eneste sted: Mod den regering, der gennemførte dette lovforslag.

Organisationerne har advaret — de anser nemlig en forbedret pædagogisk uddannelse for en ubetinget nødvendighed.“

Men lad os lade være med at traske videre i dette her. Vi får udvalgsarbejdet, og jeg går ud fra, at vi får lejlighed til i udvalget at få kontakt med repræsentanter for organisationerne, således at vi kan få tingene endevendt.

Endelig er der det forslag til dagsorden, som er foreslået af hr. Kurt Brauer. Umidledbart må man jo sige, at det er et lidt snørklet forslag, der her er tale om, eller for at blive i den militære terminologi: det kan være lidt svært at dechifrere det. Men får man dechifreret forslaget, viser det sig, at det i og for sig er ganske snedigt. Det starter med, at man udtaler, at uklarheden om den fremtidige længde af de værnepligtiges tjenestetid vanskeliggør en realistisk drøftelse af forsvarrets personelforhold. Det er ikke her, det snørklede ligger, man må vel tværtimod sige, at dette har hr. Kurt Brauer ikke uret i. Men så følger jo, at folketinget opfordrer regeringen til osv., og uvilkårligt spørger man sig selv: hvorfor skal man da opfordre regeringen til at foranledige en afstemning? Hvorfor gør hr. Kurt Brauer og hans parti ikke det, at de selv herinde fremsætter et forslag, som folketinget kan tage stilling til?

Men nu vel. Jeg må erkende det rigtige i forslagens ord om, at der hersker en vis uklarhed omkring tjenestetiden. Ministeren sagde før heroppefra, at der nu er tale om 12 måneder, det er regeringens forslag, og så vidt jeg forstod, blev der sagt: og det står regeringspartierne bag ved. Ja men er det nu egentlig så klart, som det lyder, når ministeren udtaler det? Jeg er da f. eks. bekendt med, at der fra venstres side i den senere tid er kommet forskellige tanker frem om, at vi i virkeligheden slet ikke skal have nogen tjenestetid; vi skulle overgå fuldstændig til et personel af hvervede folk. Hvis jeg ikke tager meget fejl, tror jeg endog, at udenrigsministeren har været inde herpå. Og uden at jeg skal begynde at grave op i en diskussion, som har været, må jeg, når det nu er bragt på bane, have lov til at sige, at udtalelser fra det radikale venstre ej heller gør situationen mere klar. Jeg tænker her på ordføreren for det radi-